

60 hal., ktorú prisúdil súd prvej stolice. Preto bol obnovený v tejto časti rozsudok súdu prvej stolice.

Je však základná dovolacia sťažnosť, že odvolací súd porušením hmotného práva prisúdil žalobníkovi celý vklad bez ohľadu na nútené vyrovnanie žalovanej strany.

Čís. 16537.

Na výťažok vnútej správy uplatňuje sa zákonné prednostné právo založné (§ 265 zák. o priamych daniach v znení prílohy vyhlášky min. fin. č. 227/1936 Sb. z. a n.) platebnou výzvou podľa § 266; nestačí púha prihláška k rozvrhu.

(Rozh. z 24. novembra 1937, R IV 332/37.)

Na nehnuteľnosti exekúta bola dňa 13. decembra 1933 zavedená vnútená správa. Pri rozdelení výťažku vnútej správy za hospodársky rok 1935—1936 prihlásil berný úrad medzi iným ako prednostnú pohľadávku nedoplatok dane pozemkovej a domovej za roky 1932—1933. Súd prvej stolice námietkam zúčastnených veriteľov vyhovel, neuznal zákonné prednostné právo záložné tohoto prihláseného daňového nedoplatku a pohľadávku berného úradu nevradil. Rekurný súd usnesenie súdu prvej stolice zmenil a pohľadávku berného úradu na dani pozemkovej a domovej za roky 1932—1933 vradil ako prednostnú pohľadávku.

Najvyšší súd rekurzu exekventky S. banky vyhovel, usnesenie rekurného súdu v napadnutej časti zmenil a obnovil usnesenie súdu prvej stolice.

Z d ô v o d o v:

Rekurz exekventky S. banky je oprávnený. Je síce v podstate správny výklad, ktorý usnesenie rekurného súdu dáva ustanoveniu odst. 1 § 265 zák. o priamych daniach v tom smysle, že výrazom »nehnuteľnosť« treba tu rozumeť nie len podstatu nehnuteľnosti, ale aj jej úžitky (výťažok vnútej správy), lebo však ináč nemalo by to, že zákon sa v citovanom §e zmieňuje tiež o dni povolenia vnútej správy, vôbec významu. Ale to samo o sebe k uplatneniu tohoto vecného ručenia ešte nestačí, lebo zákon o priamych daniach v § 266 pre toto uplatnenie výslovne predpisuje platebnú výzvu, odkázanú ináč na porad administratívny, vynímajúc, že by šlo o konkurzné alebo vyrovnacie pokračovanie alebo o exekučný predaj zaťaženého objektu. Z tohoto ustanovenia však, ktoré sa — na rozdiel od odst. 1 § 265 — o vnútej správe nezmieňuje, treba mať za to, že na výťažku vnútej správy nemožno uplatniť vecné ručenie podľa § 265 zákona o priamych daniach púhou prihláškou k rozvrhu týchto výťažkov, ale iba normálnym spôsobom, t. j. platebnou výzvou prvej vety odst. 1 § 266. Rovnaké stanovisko zaujíma ostatne i samo ministerstvo financií vo svojom výnose z 1. júla 1935, č. 165.000/1935-III/9a (teraz v znení výnosu ministerstva financií z 5. júna 1937, č. 27.260/1937-III/9a).

Správne je preto právne stanovisko súdu prvej stolice, že z výťažku vnútenej správy nemôžu byť hradené staršie daňové nedoplatky, o ktoré tu ide, a preto Najvyšší súd rekurzu exekventky vyhovel a usnesenie rekurzného súdu v napadnutej časti zmenil a obnovil rozhodnutie súdu prvej stolice.

Čís. 16538.

Nemožno poradom práva uplatňovať proti eráru nárok z bezdôvodného obohatenia, vyvodzovaný z toho, že žalobník po obvinení z dôchodkového priestupku v nepríčetnom stave zaviazal sa v upúšťacím pokračovaní zaplatiť eráru a skutočne zaplatil žalobnú sumu, hoci dôchodkový priestupok v skutočnosti nespáchal.

(Rozh. z 25. novembra 1937, R IV 457/37.)

Žalobník predniesol v žalobe, že bol pre podozrenie z dôchodkového priestupku zatknutý a za priebehu väzby sa vzhľadom na svoju arteriosklerózu v nepríčetnom stave zaviazal v upúšťacom pokračovaní zaplatiť eráru sumu 110.404 Kč, hoci sa necítil vinným, a tútu sumu aj zaplatil. V dôchodkovom trestnom pokračovaní, konanom proti spoluobvineným, bolo však dokázané, že dôchodkový priestupok spáchaný nebol. — Žalobou sa domáhal na žalovanom eráre vrátenia zaplatenej sumy 110.404 Kč na tom základe, že sa ňou erár bezdôvodne obohatil.

Súd prvej stolice námietku žalovaného eráru, že vec nepatrí na porad práva (§ 180 č. 1 Osp.), zamietol. Rekurzný súd usnesenie súdu prvej stolice zmenil, námietke žalovaného eráru vyhovel a spor zastavil.

Najvyšší súd rekurz žalobníka zamietol.

Dôvody:

V otázke, či žalobou uplatňovaný nárok je nárokom súkromnoprávnym alebo verejnoprávnym, nezáleží na tom, akým spôsobom žalobník svoj nárok na vonok formuloval, najmä že mu dal podobu nároku, plynúceho z predpisov súkromného práva, ale iba na tom, akej povahy podľa svojej vnútornej podstaty je právny pomer, z ktorého je žalobný nárok vyvodzovaný. Nemôže byť pochybnosti o tom, že upúšťacím pokračovaním, t. j. pomnutím riadneho trestného pokračovania dôchodkového proti žalobníkovi usporiadaný bol medzi stranami pomer verejnoprávny (vec trestná). I keby toto usporiadanie malo azda povahu smluvy, nebola by to smluva súkromnoprávna, ale t. zv. verejnoprávna. Na žiaden spôsob nie je tedy riadny súd povolaný riešiť otázku, či tento verejnoprávny akt obstojí alebo neobstojí pre údajnú nepríčetnosť žalobníka v čase jeho žiadosti o upúšťacie pokračovanie, ani rozhodnúť o tom, že žalobník dotýčny trestný čin dôchodkový nespáchal. Márne se preto snaží žalobník odeť svoj nárok na vonok v rúcho súkromnoprávneho nároku z bezdôvodného obohatenia.

Správne preto rekurzný súd napadnutým usnesením spor z dôvodu bodu 1 § 180 Osp. zastavil.